

МОЯТА БАБА

Учехме въ града и живѣхме при баба. Седемь-осемь палавци мжно се спогаждатъ въ една стая и често се поскарвахме. И само приказкитѣ на баба ни усмиряваха. Рѣдко се минаваше вечеръ безъ приказка. И какви приказки: чудни, фантастични, страшни, весели, смѣшни. И до днесъ не мога да се начудя, отгдето знаеше толкозъ много прказки баба и какъ ги помнѣше.

Разказва тя, а ние слушаме, заливаме се отъ смѣхъ, ако приказката е весела, или треперимъ отъ страхъ, завиваме се презъ глава въ чергитѣ, когато е страшна. А баба разказва, разказва, догдето не заспимъ всички.

Понѣкога, при нѣкоя страшна приказка за вампири, или таласъми, нѣкой отъ по-малкитѣ ще изхленчи:

— Заклучи вратата, бабо!

А баба ще му се изсмѣе и ще отвърне:

— Менъ не ме е страхъ отъ нищо и никога не за-ключвамъ.

Минаха години. По-порастнахме. Азъ бѣхъ най-голѣмиятъ. Учехъ вече въ класоветѣ и почнахъ да помагамъ на баба вечеръ, и да разказвамъ и азъ понѣкога приказки на по-малкитѣ. Разказвахъ имъ и страшни приказки и се ядосвахъ много, че не можехъ да уплаша съ нѣкоя приказка и баба.

Заговори се изъ града, че ще мине желѣзница скоро и край нашия градъ. Прави се вече. Не е далече и скоро-скоро ще пристигне. Ние не бѣхме виждали желѣзница и изгаряхме отъ любопитство да я видимъ. А нѣкои бѣха чували вечеръ въ тишината и единъ страшенъ ревъ. Чула бѣше и баба тоя ревъ и я видѣхъ една вечеръ, да се кръсти и шепне нова молитва.

Единъ праздниченъ день се наговорихме нѣколцина ученици и тайно заминахме да видимъ желѣзницата.